

CHVÁLA ZAČÁTKU?

Jakými událostmi žilo naše Divadýlko na sklonku starého roku a čím žije v ryzi přítomnosti? Za sebou máme zakládání nových tradic i rekordní reprízu, před sebou zkoušení nové inscenace, Popelku na dlani i Léto na dlani.

Mám hrozně rád začátky. Snad všechny. S jednou jedinou výjimkou a tou je začátek roku. Nejinak tomu je i letos. Leden, snad díky předchozím Vánočním svátkům, působí tak nějak nevládně, prázdně, obyčejně. A je vcelku jedno, jestli je po kolena sněhu nebo se teploměr šplhá ke dvanácti stupňům.

Tedy abych byl úplně spravedlivý k začátkům i prvnímu měsíci v roce, k lednu. Kdybych byl rentiér nebo vyhrál ve Sportce pár milionů, dal by se leden vydržet, klidně na Bahamách. Ono to všechno bude spíš tím, že v lednu končí všeobecné volno po Vánocích, začíná pracovní úsilí a našinec nastupuje na tobogán, ze kterého vypadne až o letní dovolené.

V lednu se ocitám přesně uprostřed mezi dvěma půlkami (nechte si prosím ty asociace, ano?) sezóny. Je polovina divadelní sezóny. Ta letošní, 2014–2015, tedy její první část, byla ve znamení počinajících zbrusu nových tradic.

Podruhé jsme měli otevřené Divadýlko dlouho do noci (či časně do rána) během Noci divadel a úplně poprvé jsme hráli na Silvestra. Dětské divadelní studio se-

dmkrát odehrálo VÁNOČNÍ ZASTAVENÍ. Kromě toho jsme spolu se Škoda Muzeem a tamní restaurací Václav přivedli do Čech formát krimi dinner, tedy večeri, při které se stane zločin. Také jsme s ADVENTNÍM PUTOVÁNÍM ZA MIKULÁŠEM překročili magickou hranici 100. reprízy a ženeme se do druhé stovky.

Nahlédněme do poloviny druhé. Na jejím konci by měla být premiéra adaptace novely Karla Poláčka BYLO NÁS PĚT, dětské studio zamíří do STARÝCH POVĚSTÍ ČESKÝCH a snad konečně přijde na pořad dlouho avizovaná hra o Žižkově meči. Její premiéra sice už proběhla, ale... To je na delší rozhovor. Třeba do příštího Kurýra. V květnu se tu snad opět objeví přehlídka Popelka na dlani a s ní i divadelní pohádky. Závěr sezóny bude opět patřit Létu na dlani, letní plenérové scéně pořádané od roku 2011 v zahradě Centra 83.

Buďte k sobě i k nám vlídní a chodte do divadla – je to totiž normální. Krásnou druhou půlku sezony 2014–2015.

PŘEJE ZA DIVADÝLKO

PETR MATOUŠEK, PRINCIPÁL

TAK PŘECE JENI ZAČÍNÁME ZKOUŠET BYLO NÁS PĚT. PREMIÉRA BUDE ZA PŮL ROKU. JAK SI NOVOU INSCENACI VYSNIL PETR MATOUŠEK? ...3

V RUBRICE SOUBOR SE PŘEDSTAVUJE SE TENTOKRÁT NEDOZVÍTE JEN O CESTĚ KRISTÝNY ŘEPOVÉ DO DIVADÝLKA, ALE I O CESTĚ NA PRAŽSKOU DAMU. ...2

PROGRAM

L E D E N

ČTVRTEK 8

SALOON V MODRÉM

ANEB BLUEGRASS A COUNTRY

Oblíbený cyklus koncertů se vloni dočkal 90. vydání. Jednadvadesátý Saloon v modrém bude patřit seve-ročeskému BURIZONU a ostravským THE JUMPER CABLES.

ČTVRTEK 15

8 ŽEN

ANEB 8 + 1 = SMRT

Vánice odřízla venkovské sídlo od civilizace. Pán domu byl nalezen mrtev. Která z osmi přítomných žen měla motiv k vraždě? Skoro každá. Čekejte mrazení v zádech i výbuchy smíchu.

ČTVRTEK 22

MY, SVOBODNEJ NÁROD

ANEB ZNOVU TA ZEMĚPLOCHA

Tonička Bolavá se touží stát čarodějkou. Jenže zlá královna jí unesla bratříčka, a tak se Tonička vydává na cestu. A na ní potká Figly, mužíčky, kteří rádi pijí, kradou a hlavně se rvou.

ČTVRTEK 29

NAPOLEON S ROLNIČKAMI

ANEB KTERAK MATĚJ O POCTIVOST PŘÍŠEL

Co je víc? Peníze, nebo ideály? Před sázkou s dábělským pianistou v tom měl Matěj jasno. Vyhraje nad úplatnými pohlaváry, nebo skončí za katrem? A vydrží jeho láska k Hedoně?

Ú N O R

ČTVRTEK 5

PÍT ČI NEPÍT

ANEB OČ TU VLASTNĚ BĚŽÍ

Díky Shakespearovi každý ví, kdo byl Hamlet a co se za jeho života dělo na dánském dvoře. Co se ale tou dobou dělo v Norsku? A proč neměl princ Fortimbras nikdy vystřízlivět?

ČTVRTEK 19

SALOON V MODRÉM

ANEB BLUEGRASS A COUNTRY

Únorový Saloon v modrém počti svou návštěvou písecký Kvintet a děčinské milovnice moderního bluegrassu - ryze dámská sestava jménem Bány. A těšte se také na modrou tombolu.

ČTVRTEK 26

BÁJEČNÁ SVATBA (HOST)

ANEB CRAZY KOMEDIE Z BAKOVA

Bill a Rachel se dnes berou. Jenže včera se stalo něco, co by svatbě nemuselo tak úplně prospět. A do toho do hotelového pokoje přichází polovina příbuzenstva i úplně cizí hosté.

Divadýlko na dlani hraje každý čtvrtek od 19:30 hodin v divadelním sále mladoboleslavského Domu kultury.

Více informací naleznete na:

www.divadylko-nadlani.cz a na www.facebook.com/divadylko

ZMĚNA PROGRAMU
V Y H R A Z E N A

SOUBOR SE PŘEDSTAVUJE

KRISTÝNA ŘEPOVÁ

Aktuálně hraje ve třech inscenacích, touží mít vlastní divadlo a v příštích letech se hodlá v Divadýlku objevovat spíše méně. Proč? Protože začala studovat DAMU!

Protože taková informace se neutají, víme o tobě, že studuješ na DAMU produkci. Pověz mi, jak k tomu došlo? Bereš produkci jako mezistupeň k herectví, nebo je tohle zaměření tvůj cíl?

K mému nadšení pro produkci došlo vlastně docela náhodou. Dříve jsem sice chtěla opravdu jít studovat herectví na DAMU, ale nakonec jsem usoudila, že hraní v divadle je sice něco neuvěřitelně naplňujícího, ale přeci jen jsem zhýčkaná z Divadýlka, kde máme rodinnou atmosféru bez bojů o angažmá. Taky jsem si řekla, že když půjdu na herectví, tak v kultuře nic moc nezměním, kdežto když budu všechny ty umělce řídit, budu mít na kulturní dění větší vliv. Asi tak jako většina maturantů jsem jednoho dne brouzdala po stránkách všech možných vysokých škol a hledala nějaký obor, který by měl blízko ke kultuře, bavil mě a byl aspoň trošku využitelný do budoucna. Zajímavý mi přišel Arts management na VŠE, ale pak jsem někde našla zmínku právě o produkci na DAMU. Chvilí poté, co jsem si dohledala víc informací, se mi v hlavě zrodila vize o posunování kultury a divadla především na žebříčku lidských hodnot o pár stupíneků výš.

Pane jo. A co bys po škole chtěla dělat?

Mít malé divadlo a u něj divadelní kavárnu, jejíž prostor by byl uzpůsoben tak, aby se tam mohly konat umělecké výstavy. Můj sen je vytvořit místo, kde by se lidé setkávali, povídali si, seznamovali se a navíc se kulturně obohacovali. Mám totiž v plánu lidi zvednout z pohovek, motivovat je opět ke komunikaci s ostatními bez použití mobilních telefonů a jiných super zařízení a vrátit jim zápal pro kulturu a tedy i divadlo.

Jaká je DAMU? Inspiruje tě, mění tě?

Zatím mě ještě nestihlo opustit mé počáteční nadšení, že DAMU je téměř škola snů. Oproti jiným vysokým školám je tak malá, že se tam člověk zná se spoustou lidí

už od prvního semestru, zná se s většinou pedagogů (což na jednu stranu až taková výhoda není, na druhou ale bývají vstřícnější, když vás znají jménem). Protože většinu předmětů máme jen pro náš obor, kde je nás deset, průběh výuky je tak trochu nezvyklý. Sedíme i s pedagogem v malé místnosti u kulatého stolu a povídáte si. Výhodou je také to, že celá škola je o navazování kontaktů. Nejen ve škole, i mimo ni. Řekla bych, že mění každého, kdo tam vstoupí. Nejvíc to pak člověk pozná, když se dostane mezi lidi z jiných škol a zjistí, že jsou úplně jiní. Cítím ale, že se deformuje můj pohled na divadelní představení a divadlo obecně. Myslím, že už nikdy nebudu moct jít na něco do divadla, aniž bych nepřemýšlela nad tím, jak mají udělanou scénu, proč ji neudělali jinak, jak vypadá program představení, jaké používají typy reflektorů a tak podobně.

Pomohly ti zkušenosti z Divadýlka během přijímaček?

Určitě. Zнала jsem základní principy fungování divadla, jak probíhá příprava inscenace, co všechno to obnáší. Trochu jsem znala i divadelní žargonu a tak dál.

Kdy jsi vlastně naskočila do Divadýlka? V roce 2011 jsi už hrála v 8 ženách, ale to už jsi za sebou nějaké hraní měla. Přinejmenším si vzpomínám na skeče v Dobrovici.

Myslím, že v roce 2009 jsem začala chodit do dětského studia Divadýlka, kde jsem hrála ve dvou představeních. A pak, když jsme odjížděli z Dobrovic po těch skečích, se mě Petr zeptal, jestli bych nechtěla hrát v 8 ženách. A tak jsem v Divadýlku úplně.

Na webu našeho souboru se píše o tvój první herecké zkušenosti, o čarodějnicí v Rusalce. Připomeň tuhle historii?

Myslím, že mi bylo asi 13, když se učitelka o hudebce rozhodla, že bychom mohli natočit vlastní podání Dvořákovy Rusalky. Já jsem hrála čarodějnicí. Ne proto, že by na mě zbyla, ale byla jsem toho názoru, že krásnou, hodnou Rusalku dovede zahrát každý, kdežto záporné postavy nikdy nikdo hrát nechce, protože je to těžší. No, teď už si tím nejsem až tak jistá. Rusalka byla na točená a my si DVD mohli každý odnést domů a pochlubit se (dodnes ho mám doma). Doma mě ale opravdu zklamali, jelikož mi řekli, že přesně takhle křičím na ségry, takže to přeci byl téměř civilní výkon. Každopádně mě to od mé herecké dráhy neodradilo a já se rozhodla, že budu hrát. A tak se i stalo.

V Divadýlku máš na kontě 8 žen, Dlouhý Štědrý večer a My, Svobodnej národ. Co z toho hraješ nejradši?

8 žen. Má zajímavé téma a nepatří mezi klasické řachandy. Na druhou stranu Svobodnej národ mám také moc ráda. Je to inscenace plná energie a to je podle mě pro divadlo nesmírně důležité. Po herecké a technické stránce je složitá, možná proto je to výzva. Řekla bych, že ji možná budu co nevidět mít radši než 8 žen. A teď asi vypadám děsně egoisticky, protože inscenace, ve které mám dvě vedlejší role je až na posledním místě.

Už je to venku. Nic s tím nenaděláš. A co dalšího z repertoáru tě baví? Znáš ty hry? Samozřejmě! Ráda mám Rybu ve čtyřech, Šílenou lokomotivu a Muže ve zbrani.

A jak vzpomínáš na zkoušení 8 žen? Jako mladice jsi přišla mezi neznámé lidi. Vzpomínám si na vlastní začátky.

Vzpomínám. A moc dobře. Vzhledem k tomu, že jsem předtím v dětském studiu patřila mezi nejstarší členy, měla jsem trochu hřebínek nahoru, takže když jsem přišla na zkoušku 8 žen, připadala jsem si jako totální nemešlo. Ještě k tomu jsem byla nejmladší. Všichni uměli tu svou postavu tak pěkně věrohodně zahrát a já tam jen nervózně odříkávala svůj text. A pak tu ještě byla Klárka, se kterou se alternujeme. Myslím, že skvěle plnila a plní představu o roli Katky. Skoro až do prvního představení jsem si nedokázala představit, že někdo bude věřit, že na jevišti je Katka a ne nějaká malá nervózní holka. Pak jsem uslyšela tu úvodní hudbu (kterou mám mimochodem moc ráda), vstoupila na jeviště a najednou jsem si připadala, jako bych vstoupila do pohádkové knížky a byla Katka. Možná právě tyhle krušné začátky a překonávání sama sebe jsou důvodem, proč mám 8 žen tak ráda.

Je nějaká historka z divadýlkovského života, kterou ráda vyprávíš?

Pfúúú. Počkej, nějakou přeci jen mám, ale je trochu starší. Je z natáčení Máchovi v patách. Točili jsme zrovna záběr, kde se Petr jakožto Karel ze současnosti setkává s mlynářem Vovsem z minulosti a přináší mu na oplátku za jeho pálenku současný alkohol. Potom následuje košťování nápoje z 21. století a já jako správná pubertální dcera jsem samozřejmě chtěla v rámci natáčení košťovat taky. Jenomže při představě, že bych měla vypít těch panákovek hned několik naráz, jelikož žádný záběr jsme snad nenatáčeli pouze jednou nebo dvakrát, jsem se ozvala, že toho tolik pít nebudu. Nevěděla jsem, že kamera už natáčela, takže jsem zkazila další záběr. Navíc se mi všichni vysmáli, jakým způsobem jsem svou námitku podala.

A jak vidíš v Divadýlku svou budoucnost? Hodláš přiložit ruku k dílu a uplatňovat to, co si osvojuješ ve škole? Nebo máš snad zaječí úmysly?

Zaječí úmysly zatím nemám a určitě chci v Divadýlku být i nadále. Uplatňovat vědomosti ze školy zní jako super nápad, určitě by to nebylo od věci. Třeba takový fundraising! Jenomže mě teď trochu od Divadýlka dělí ty kilometry mezi Prahou a Boleslaví a taky čas. Nicméně věřím, že to časem přestanu tolik vnímat, ve škole se zaběhnu a budu třeba moct být nějak víc akční ve prospěch Divadýlka.

Výborně, všechno to pěkně zjistí, ať uděláme s Divadýlkiem díru do světa. Děkuji ti za rozhovor.

Ptal se MARTIN WEISS

SILVESTROVSKÉ ALBUM

V prosinci jste se mohli poprvé společně s námi rozloučit se starým rokem. Hráli jsme INVENTURU, do které ovšem vstupovaly i postavy z dalších našich her. Všem obsazeným hercům však silvestrovský termín nevyhovoval, a tak se hojně zaskakovalo. Františka vzal místo Libora Ševců David Bohata, Radek Kotlaba si stříhнул místo Luboše Dvořáka Mistra Eduarda Srpa. Pěkný páreček. A na závěr představení jsme si zazpívali státní hymnu a ten zážitek spláchl šampaňským.

SOUBOR JÁSÁ: ZKOUŠÍME BYLO NÁS PĚT

Petr Bajza, Antonín Bejval, Eda Kemlink, Čeněk Jirsák, Zilvar z Chudobince i Otásek Vocásek. Těm všem propůjčí už brzy tváře herci našeho souboru. Petr Matoušek se definitivně rozhodl a na konci roku tu skvělou zprávu prozradil. Jaká by inscenace podle nestárnoucí klasiky Karla Poláčka měla být? Své záměry Petr představuje v tomto rozhovoru. Dokážete si ústřední partu představit s vousisky padesátníků?

Proč jsi se rozhodl dělat právě Bylo nás pět? Co tě na tom nejvíc láká?

Je to především veselé vyprávění. Nejvíc mě láká zpracovat tu dramaturgii jinak, než jsem zatím kde viděl. Navíc je to české.

Vím, že jsi váhal, zda se do toho pustit, protože máš ještě v paměti inscenaci z KoPRu. Co nakonec rozhodlo pro? Chceš to dělat jinak?

Je to trochu zkouška, jestli se dokážu od té naší jednorázové inscenace oprostít. V Kurzu praktické režie (KoPR), ve kterém jsem byl v letech 2008-2012, jsme Bylo nás pět dělali jako absolventské představení. Režijní supervizi měl Milan Schejbal s Katkou Fixovou, my, frekventanti kurzu, jsme se podíleli na všem ostatním – scéně, kostýmech, hudbě i řešení některých situací. Přesto si myslím, že Poláčkův text je natolik bohatý, že dává řadu možností, jak s ním naložit. Snad se to povede.

Inspiruješ se televizním seriálem Karla Smyczka? A dá se jím neinspirovat?

Určitě dá. Já ten seriál viděl kdysi dávno a díky bohu si z něj nepamatuju skoro nic. Díky bohu říkám proto, že je to filmové zpracování a také vyprávění postavené na dětském herci. A tím my nedisponujeme. Respektive děti ve studiu máme, ale je

to aktuálně osm dívek, což nesedí ani počtem, ani pohlavím.

Máš v hlavě nějaký originální inscenační princip, jak uděláš z dospělých dětí, nebo to bude podobně jako ve Vánoční povídce?

Celé režijně-scénografické pojetí bude postaveno striktně naruby. Nejstarší, a pokud možno vousatí, budou hrát malé kluky a naši „mladí“ budou rodiči a dalšími dospělými. Věk je totiž relativní - jiný je ten fyzický a jiný mentální. Já si pamatuju, že když jsme byli kluci a dělali jsem nějaké lotroviny, tak jsme to stejně brali hrozně vážně, stejně jako teď divadlo, práci a vlastně i lásky.

Takže diváci mají jako „kluky, co spolu chodí“ očekávat spíš čtyřicátníky?

I padesátníky.

Bylo nás pět, to je vlastně série příhod. Bude i hra rozkouskovaná na několik příběhů, nebo je hodláš spojit do jednoho?

Stále to bude řada příběhů spojených do jednoho. Pokouším se celou inscenaci orámovat školním rokem od podzimu do léta.

Ty už máš o svém obsazení jasno dlouho, že? (Vím, že má. Chlubí se tím od začátku)

Obsazení se postupně proměňuje. Tedy u ostatních. U mě ne. Já budu hrát Zilvara. Tomu zůstanu věrný už z koprácké inscenace. Chci podpořit tezi, že Zilvar i v chudobnici může vypadat blahobytně.

Bylo nás pět je retro, uvažoval jsi i o hudbě, nebo je na to ještě brzy?

Nejvyšší čas. Už v lednu jsem mluvil s autorem hudby 8 žen Mírou Exnerem a co nevidět se sejdeme.

ROK 2015 BUDE BOŽÍ

MÁME TO Z PRVNÍ RUKY

STŘÍPKY ZE ŽIVOTA DIVADÝLKA NA DLANI

Diváci si toho mnohdy ani nevšimnou, ale z v zákulisí to během hry občas dočista vře. A po děkovačce se ze šatny ozývá takový řehot, že se musí zavírat dveře. Za těch víc než 15 let už se v Divadylku na dlani traduje taková spousta historek, že by vydaly na knihu, vedle které by Bible vypadala jako rodokaps. Rozhodli jsme se s vámi, našimi věrnými diváky, proto o některé z nich podělit.

Hrát na prázdném jevišti a bez rekvizit má dvě velké výhody. Režisér vypadá jako intelektuál, protože (jak říkají lektori) věří v diváka a jeho fantazii, a rekvizitář si mne ruce, že si může jít zakouřit. Jenže v repríze PÍT ČI NEPÍT, o které bude dnes řeč, se hrálo se skutečnými rekvizitami a bohužel ne za všechny zodpovídal Honza Jíše. To by byly na svém místě.

Ve hře se spolu na jevišti setká Sternborg (Petr Matoušek) a Osmioký (Jirka Filip). První má druhému předat na papírku rozkaz k zavraždění prince Fortimbrase (Radek Kotlaba). Jenže Petr mohl kapsu svého koženého kabátu prohledávat, jak chtěl. Papírek, jenž měl už několik repríz za sebou, byl pryč. V kapse ale nahmatal něco jiného - zlomvazku, kterou dostal před premiérou.

„Sáhnu do kapsy, papír nikde. Jen v rohu náprsní kapsičky se krčila zlomvazka – figurka prasátka. Vyndal jsem ji a na natažené dlani ji předal Jirkovi se slovy: Toto je prasátko smrti, zab ho,“ (myšleno Fortimbrase) vzpomíná Petr. Zatímco Jirkův mozek zpracovával naprosto nečekaná data, Petr s koutky ztuhlými úsměvem zmizel ze scény, aby se vrátil až na závěrečnou děkovačku. Ten, který vypustil vražedné prasátko, se dusící smíchem uklidil do zákulisí.

Jirka vzal prasátko naprosto pohotově do hry, situaci ustál, a když se polekaně na předmět podíval a konstatoval: „Cože? Prasátko smrti?“ diváci vybuchli. Prasátko bylo na scéně ještě chvíli, zahrát si s ním měla i Blanka Kollinová jako Dagny Borg.

„Bohužel se to týkalo i mě. Mám na zemi najít papírek s roz-

sudkem smrti, jenže na zemi leželo jen prasátko. Naštěstí jsem slyšela, co si kluci na scéně říkají, a tak mi prasátko povědělo zprávu do ucha a já místo toho, abych rozkaz přepsala, jsem mu pošeptala nové rozkazy.“

Tentokrát to herci ustáli takřka s kamennou tváří. Jenže prasátko smrti úřadovalo ještě jednou. A brzy!

„Další představení jsem si dal pozor a papír si nachystal. Jenže pak jsem ho opět zapomněl a prasátko se vrátilo. Od té doby je pořád v kostýmu. Pro jistotu, i když si papír připravuju a nezapomínám,“ uzavírá Petr.

Prasátko smrti dostane další příležitost 5. února, kdy hrajeme PÍT ČI NEPÍT. Buďte u toho!

Divadelní kurýř

nepravidelný občasník

zapsán do evidence tisku

Ev. č.: MK ČR E 18153

číslo 01/2015, náklad 100 ks

vydává občanské sdružení

Divadylko na dlani, IČO: 70854343

redakční rada:

Jiří Filip, Radek Kotlaba, Petr Matoušek,
Libor Ševců a Martin Weiss.

kontakt: 739 017 581,

email: info@divadylko-nadlani.cz